

Arrest

nr. 228 639 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 oktober 2019 tot weigering tot in overweging name van de aanvraag tot intrekking van het inreisverbod en om voorlopige maatregelen te bevelen, met name de verplichting om binnen de 5 werkdagen een nieuwe beslissing te nemen inzake de intrekking van het inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker doet op 5 juli 2018 een aankomstverklaring te Brugge en werd tot 18 september 2018 tot verblijf toegelaten. Verzoekers verblijfsrecht wordt vervolgens verlengd tot 2 november 2018.

Verzoeker doet op 8 september 2019 een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge, samen met zijn Belgische partner, dhr. J.D.. Het huwelijk wordt uitgesteld voor bijkomend onderzoek door de procureur des Konings te Brugge.

Op 15 januari 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De termijn tot tenuitvoerlegging wordt verlengd tot 22 februari 2019.

Na het negatief advies van de procureur aangaande het huwelijk neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge op 20 februari 2019 de beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk. Op 20 maart 2019 dient verzoeker hoger beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te West-Vlaanderen.

Op 7 mei 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies) afgeleverd. Verzoeker is vervolgens op 23 mei 2019 vrijwillig teruggekeerd naar Nicaragua.

Op 20 mei 2019 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) tegen het inreisverbod die bij arrest nr. 225 886 op 9 september 2019 wordt verworpen.

Op 2 oktober 2019 wordt per vonnis door de Rechtbank van Eerste Aanleg verzoeker gemachtigd te huwen met dhr. J.D. binnen de 6 maanden vanaf de datum van het vonnis.

Op 25 oktober 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot intrekking van het inreisverbod van 7 mei 2019.

Op 28 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overweging name van de aanvraag tot intrekking van het inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met verwijzing naar uw aanvraag van 25/10/2019 betreffende de intrekking van het inreisverbod dat op 07/05/2019 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist de aanvraag tot intrekking van dit inreisverbod krachtens artikel 74/12 niet in overweging te nemen.

Daar de betrokkene immers de aanvraag tot intrekking van zijn inreisverbod van 2 jaar vanaf 07/05/2019 heeft ingediend op 25/10/2019, is twee derde van de duur van het inreisverbod niet verstreken. De betrokkene had de datum van 07/09/2020 moeten afwachten om deze aanvraag in te dienen. Deze aanvraag voldoet niet aan artikel 74/12 van de wet en wordt dus niet in overweging genomen.

Het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 02/10/2019, geeft betrokkene het recht te huwen met de heer J. D., maar dit geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. De betrokkene kan in Nicaragua huwen met de heer D. en na het verstrijken of intrekken van het inreisverbod de geijkte procedures volgen om terug te keren naar België. Nadat twee derde van de duur van het inreisverbod verstreken is, kan betrokkene een nieuwe aanvraag indienen om het inreisverbod in te trekken.

Tegen deze beslissing kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De bestreden beslissing werd verzoeker (via diens raadsman) ter kennis gesteld op 28 oktober 2019 (stuk 1).

Artikel 39/57, § 1, derde lid Vw. stelt: “De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is.”

Onderhavig beroep wordt ingediend op de 7de dag na aflevering van deze bestreden beslissing en is bijgevolg zeker tijdig, alwaar een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de termijn van 10 dagen dient te worden ingediend.

Verzoeker heeft bijgevolg diligent gereageerd.

** * **

Artikel 39/82, § 1, van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst. In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen. In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond »

Vervolgens stelt artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 het volgende:

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aldus kan in principe een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden opgestart ten aanzien van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Op grond van het recht op een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel, dient de rechtsonderhorige evenwel toch in uitzonderlijke gevallen ook ten aanzien van een andere beslissing dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen opstarten.

Artikel 13 van de Grondwet bepaalt : “Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent.” Die bepaling houdt een recht in op toegang tot de bevoegde rechter.

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt :

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in artikel 47, eerste lid, van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Uit de toelichting bij artikel 47 van het Handvest blijkt dat de eerste alinea ervan gebaseerd is op artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, dat bepaalt :

“Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijk rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

In het licht van bovenstaande bepalingen dient artikel 39/82 Vw. aldus geïnterpreteerd te worden in die zin dat zelfs in gevallen waar de bestreden beslissing geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel inhoudt, alsnog een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan gevoerd worden, indien deze uiterst dringende noodzakelijkheid afdoende bewezen is.

Deze redenering is ondertussen veelvuldig opgenomen in de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit opzicht oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest nr. 153.083 van 22 september 2015 dat onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in de overweging 45 van het arrest van het EHRM van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen NL, de noodzaak kan bestaan om een in het nationale recht neergelegde procedureregulering niet tegen te werpen.

“De regulering van artikel 39/84, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet is een procedureregulering die de vreemdeling de toegang tot de procedure bij hoogdringendheid onttrekt voor beslissingen die geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel inhouden.

Het vorenstaande laat echter onverlet dat onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in de overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland (hierna: het arrest Bahaddar), de noodzaak kan bestaan om een in het nationale recht neergelegde procedureregulering niet tegen te werpen.

Het EHRM heeft in het arrest Bahaddar het volgende geoordeeld: “45. La Cour relève d'emblée que si elle a jugé – le délégué de la Commission l'a fait observer – que l'interdiction de la torture ou des traitements inhumains ou dégradants visés à l'article 3 de la Convention est absolue en matière d'expulsion comme en toute autre matière (voir notamment l'arrêt Chahal précité, p. 1855, § 80), cela ne suffit pas pour absoudre les requérants invoquant cet article de n'avoir pas épuisé les voies de recours internes disponibles et effectives. Si les Etats contractants devaient se voir priver de la possibilité de redresser au travers de leur propre système judiciaire les violations dénoncées, cela serait contraire non seulement au caractère subsidiaire de la Convention, mais aussi au but même de la règle énoncée à l'article 26 de la Convention. Il en résulte que même dans les cas d'expulsion vers un pays où existe prétendument un risque de traitements contraires à l'article 3, les conditions de forme et les délais fixés par le droit interne doivent normalement être observés, pareilles règles étant destinées à permettre aux juridictions nationales de désencombrer leur rôle de manière méthodique. Ce sont les faits propres à chaque espèce qui permettent de déterminer s'il existe des circonstances spéciales dispensant un requérant de l'obligation d'observer pareilles règles. (...)” In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift onder meer de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert.

(...)

Deze niet-betwiste feitelijke elementen, eigen aan verzoekers geval tonen aan dat de medische en psychologische toestand van de verzoeker sinds de tot de Belgische autoriteiten gerichte aanvraag tot afgifte van een visum type D, steeds zwaarder achteruit gaat dermate dat, nog meer dan het geval was toen de Raad op 24 juli 2015 zijn schorsingsarrest uitsprak, verzoekers gezondheidstoestand gekoppeld aan de zeer precare verblijfstoestand van Syrische oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio maakt dat het afwachten van de duur van de gewone procedure tot gevolg kan hebben dat hij wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Om deze redenen meent de Raad dat in voorliggend geval dermate uitzonderlijke omstandigheden aan de orde zijn derwijze dat de procedurele restrictie van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet niet aan de verzoeker kan worden tegengeworpen. De verzoeker wordt zodoende in de mogelijkheid gesteld om zijn grieven bij hoogdringendheid te laten onderzoeken.” (nr. 153.083 van 22 september 2015 – stuk 12)

Verder beoordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een zaak waarbij een visum werd geweigerd aan een echtgenoot, dewelke aanwezig wilde zijn bij de bevalling van zijn vrouw in BELGIË, dat de uiterst dringende noodzakelijkheid toch voldoende was aangetoond, ondanks dat de bestreden beslissing geen verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel betrof. De weigeringsbeslissing om het visum af te leveren werd vervolgens onmiddellijk geschorst (RvV nr. 513 van 2 juli 2007 – stuk 13).

En l'espèce, l'imminence du péril est établie dans la mesure où l'accouchement est prévu pour le 20 juillet prochain. En ce qui concerne la diligence à agir, comme rappelé supra (cfr point 2.2.), le requérant a introduit sa demande de suspension depuis un pays étranger dans les 24 heures de la notification de l'acte attaqué.

L'extrême urgence doit être considérée comme établie.

(...)

Est ordonnée la suspension de l'exécution de la décision de refus de visa prise à l'égard de X le 22 juin 2007 et notifiée le 28 juin 2007. (RvV nr. 513 van 2 juli 2007 – stuk 13).

Vrij vertaald :

« In casu, ligt de hoogdringendheid vervat in het feit dat de bevalling is voorzien op 20 juli aanstaande. Wat de zorgvuldigheid betreft, heeft verzoeker, zoals hierboven vermeld (zie punt 2.2.), binnen 24 uur na de kennisgeving van de bestreden handeling zijn verzoek om schorsing uit het buitenland ingediend. Er moet worden aangenomen dat er sprake is van extreme urgentie.

(...)

De tenuitvoerlegging van de op 22 juni 2007 ten aanzien van X genomen en op 28 juni 2007 ter kennis gebrachte beslissing tot weigering van een visum wordt geschorst. (RvV nr. 513 van 2 juli 2007 – stuk 13).

Met betrekking tot het gegeven dat men de bevalling van diens kind wil bijwonen, werd eveneens reeds door de Raad van State geoordeeld dat dit als een geval van hoogdringendheid kan worden beschouwd (RvS nr. 157.420 van 6 april 2006).

Ook per arrest van de RvV nr. 164.152 van 15 maart 2016 werd er door de Raad op een gelijkaardige manier geoordeeld dat de hoogdringendheid in casu afdoende bewezen was. De zaak betrof een weigering van een visum aan de echtgenote van een erkend vluchteling, dewelke vreesde voor haar leven en bij langdurig verblijf mogelijks een schending van haar recht op gezins- en privéleven, vervat in artikel 8 EVRM, zou ondervinden.

« Au regard de l'ensemble des développements qui précèdent, le Conseil estime que la partie requérante justifie à suffisance d'une situation d'urgence démontrant en quoi, en l'espèce, la procédure de suspension ordinaire ne permettrait pas de prévenir efficacement la réalisation du risque de préjudice grave et difficilement réparable, touchant tant au respect des droits protégés par l'article 8 de la CEDH, qu'à ceux protégés par l'article 3 de la CEDH, qu'elle invoque. Par conséquent, la première condition cumulative est remplie.” (RvV nr. 164.152 van 15 maart 2016)

Vrij vertaald :

“In het licht van al het voorgaande is de Raad van mening dat verzoekster de noodsituatie voldoende aantoonst en dat wordt bewezen dat de gewone opschortingsprocedure in het onderhavige geval het risico van ernstige en moeilijk te herstellen schade niet daadwerkelijk verhindert, waardoor zowel de door artikel 8 EVRM beschermde rechten als de door artikel 3 EVRM beschermde rechten, waarop hij zich beroept, worden geschonden. Daarmee is aan de eerste cumulatieve voorwaarde voldaan. (RvV nr. 164.152 van 15 maart 2016)

Tevens werd door de Raad evenzoveel per arrest nr. 143.575 van 17 april 2015 het beroep tegen een weigering om een terugkeervisum af te leveren aan een echtgenote van een Belg, die tijdens het verblijf in het buitenland de identiteitskaart van verzoekster afgenomen had, volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid behandeld.

« En l'espèce, la partie requérante justifie de l'extrême urgence de la manière suivante : « [...]

Que l'introduction de cette demande dans l'urgence est dictée par la nécessité de mettre fin dans les plus brefs délais à une situation illégale liée à une décision illégale ; qu'il est tout à fait illégal d'empêcher Mme [C.] de revenir en Belgique alors qu'elle était titulaire d'un titre de séjour valable cinq ans uniquement parce que son mari lui a volé son titre de séjour belge ; Que Mme [C.] est enceinte et souhaite revenir au plus vite pour bénéficier du suivi médical en Belgique ; que selon l'IATA (Institut international du transport aérien), les compagnies déconseillent le transport de femmes enceintes au-delà du 7e mois de grossesse; que c'est donc de toute urgence que Mme [C.] souhaite revenir en Belgique en avion avant qu'elle ne puisse le faire vu l'avancement de sa grossesse (cf. « Etrangères en situation pré et postnatales en Belgique : quels droits ? », Journal des tribunaux (23);. ».

Le Conseil estime que ces arguments justifient, en l'espèce, l'imminence du péril – lié au sérieux du préjudice grave difficilement réparable- la partie requérante démontrant en quoi la procédure de suspension ordinaire ne permettrait pas de prévenir efficacement la réalisation du préjudice grave allégué. » (RvV nr. 143.575 van 17 april 2015

Vrij vertaald :

"In het onderhavige geval rechtvaardigt de verzoekende partij de dringende noodzaak als volgt:"[...] Dat de indiening van dit verzoek in de spoedprocedure wordt ingegeven door de noodzaak om zo snel mogelijk een einde te maken aan een onwettige situatie die verband houdt met een onwettige beslissing; dat het volstrekt onwettig is om te voorkomen dat mevrouw [C.] terugkeert naar België toen zij een verblijfsvergunning had die vijf jaar geldig was, enkel en alleen omdat haar echtgenoot haar Belgische verblijfsvergunning had gestolen; dat mevrouw [C.] de volgende redenen heeft om haar verzoek in te dienen:".... zwanger is en zo snel mogelijk wenst terug te keren om te profiteren van de medische opvolging in België; dat, volgens de IATA (International Air Transport Institute), bedrijven het vervoer van zwangere vrouwen na de 7e maand van de zwangerschap afraden; dat het dus dringend noodzakelijk is dat mevrouw [C.] met het vliegtuig naar België wenst terug te keren vooraleer ze dat kan doen, gelet op haar zwangerschapsvooruitgang (vgl. "Vreemdelingen in pre- en postnatale situatie in België: welke rechten? ", Journal des tribunaux (23);. ».

De Raad is van mening dat deze argumenten in het onderhavige geval de dreiging van het gevaar - dat verband houdt met de ernst van de ernstige schade die moeilijk te herstellen is - rechtvaardigen en dat verzoekster aantoont hoe de gewone opschortingsprocedure het ontstaan van de gestelde ernstige schade niet doeltreffend zou kunnen voorkomen." (RvV nr. 143.575 van 17 april 2015...)

Aldus is het duidelijk dat in bepaalde gevallen een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden behandeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, indien die uiterst dringende noodzakelijkheid is bewezen, niettegenstaande dat de bestreden beslissing geen verwijderings-of terugdrijvingsmaatregel inhoudt.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker zich in een analoge situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid bevindt:

Immers, zoals hoger vermeld, geldt er ten aanzien van verzoeker een inreisverbod van 2 jaar, hetgeen in werking is getreden van zodra verzoeker het land verliet op 23 mei 2019 (en aldus in principe bindend blijft tot 23 mei 2021).

Door verzoeker werd een gemotiveerd verzoek gericht aan de Dienst vreemdelingenzake (via de bevoegde Diplomatieke post én rechtstreeks) met het oog op de intrekking/schorsing of opheffing van het inreisverbod nadat door de Rechtbank van eerste aanleg WEST-VLAANDEREN, afdeling BRUGGE, per vonnis van 2 oktober 2019 geoordeeld werd dat de relatie tussen verzoeker en zijn partner wel degelijk een oprechte duurzame liefdesrelatie betrof en dit vonnis wegens de berusting van de tegenpartij definitief in kracht van gewijsde was getreden.

Tot grootste verbazing van verzoeker en zijn partner, ontvingen zij in repliek van de DVZ een beslissing tot niet-inoverwegingname van dit verzoek tot intrekking van het inreisverbod (stuk 1).

Echter brengt deze actieve weigering om over te gaan tot de intrekking/opheffing of schorsing van het inreisverbod met zich mee dat het inreisverbod ten aanzien van verzoeker nog gestand blijft tot 23 mei 2021 en verzoeker derhalve niet zal kunnen huwen met diens partner, ondanks het bindend vonnis van de burgerlijke rechtbank.

Immers stelt het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg WEST-VLAANDEREN, afdeling BRUGGE dat het huwelijk dient plaats te vinden binnen de termijn van 6 maanden navolgend op het vonnis.

"Zegt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad BRUGGE van 20 februari 2019 onterecht is en geen gevolgen kan hebben. Machtigt de heer D. en de heer J. S. om met elkaar te huwen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad BRUGGE, voor zover zij dit wensen en voor zover aan alle overige wettelijke vereisten voor het huwelijk, zowel op materieelrechtelijk vlak als op formeelrechtelijk vlak, hebben voldaan.

Verlengt de termijn bepaald in artikel 165, §3 Burgerlijk wetboek met zes maanden vanaf de datum van dit vonnis." (stuk 10)

Indien het huwelijk aldus actueel niet binnen de 5 maand wordt afgesloten, mag dit niet langer worden afgesloten en dient helemaal opnieuw te worden gestart.

Bijgevolg werd reeds door de partner van verzoeker bij de Stad BRUGGE een datum vastgelegd om alhier binnen de door de wet vooropgestelde termijn te kunnen huwen, met name 22 november 2019 (stuk 11).

Indien echter tot op dat moment het inreisverbod ten aanzien van verzoeker van kracht blijft, zal hij aldus verhinderd worden om te kunnen huwen met zijn Belgische partner, ondanks dat reeds door middel van een in kracht van gewijsde bekleed vonnis werd geoordeeld dat verzoeker en zijn partner een oprechte liefdesrelatie onderhouden en derhalve gemachtigd werden om te huwen.

Daarenboven dient nog te worden benadrukt dat ook huwen in NICARAGUA, geen optie is voor verzoeker en zijn partner, daar het homohuwelijk aldaar niet is toegestaan (stuk 17).

Het behoud van het inreisverbod, bij gebrek aan een spoedige schorsing van de bestreden beslissing met nieuwe beoordeling door de DVZ, houdt dus voor verzoeker en zijn partner een absolute onmogelijkheid om te huwen in, in strijd met de fundamentele rechten van verzoeker en zijn partner (zie infra).

Derhalve is de uiterst dringende noodzakelijkheid bewezen conform artikel 43 §1 Procedure-regelment RVV."

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker thans niet "het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is", waardoor er in zijn hoofd geen wettelijk vermoeden bestaat van hoogdringendheid.

Bijgevolg dient verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of zijn belangen veilig te stellen, én dat hij als eisende partij al het nodige gedaan heeft om de schade te voorkomen (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234 215). Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toekomt in het verzoekschrift aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat, in het licht van de door hem gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing, de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Het komt de Raad niet toe om eigenmachtig op zoek te gaan naar dergelijke gegevens (RvS 31 juli 2014, nr. 228 142).

2.2.2.3. Verzoeker verwijst naar het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg en het feit dat hij mag huwen, binnen de 6 maanden vanaf het vonnis d.d. 2 oktober 2019. Verzoeker wenst aldus terug te keren om het huwelijk te kunnen voltrekken. Evenwel is er een inreisverbod van twee jaar lopende die verhindert dat verzoeker tijdig kan terugkeren. Verzoeker wijst verder op de huwelijksdatum die is vastgelegd op 22 november 2019. Verzoeker betoogt dat de weigering tot in overweging name van de intrekking van het inreisverbod onrechtmatig is.

2.2.2.4. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

"De procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is enkel mogelijk indien de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De parlementaire voorbereiding van artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980, zoals ingevoegd bij het bestreden artikel 5, bepaalt:

« Artikel 39/82, § 4, van de wet regelt de behandelingstermijnen voor de Raad van een uiterst dringende vordering. Deze bepaling definieert ook duidelijk wanneer de indiening van een vordering tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid aangewezen is. In de praktijk wordt vastgesteld dat in dit geval soms een procedurele 'omweg' bewandeld wordt. Met name, de indiening van een annulatieberoep met een gewone vordering tot schorsing wordt onmiddellijk daarna gevolgd door een procedure waarbij bij wege van voorlopige maatregel gevraagd wordt om het zopas ingediend schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen.

Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel." (eigen onderlijning, eigen markering)

In dat opzicht kan tevens worden verwezen naar volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

RVV nr. 159 248 van 22 december 2015

De Raad wijst op het bepaalde in de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt: "Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid." 2.1. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Het kan niet worden betwist dat de thans bestreden beslissing géén verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel betreft.

Dit werd overigens ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 18.07.2019 met nr. 224.114:

"Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel (zie ook GwH 18 oktober 2018, nr.141/2018).

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dient te worden verworpen.

Er dient dan ook niet meer te worden ingegaan op de middelen die verzoeker heeft ontwikkeld met betrekking tot de tweede bestreden beslissing."

Bijgevolg is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet ontvankelijk.

"Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de verzoekende partij geen schending aanhaalt van de bepalingen die worden geïmplementeerd door artikel 15 EVRM, dat luidt als volgt:

Art. 15. (Afwijking in geval van noodtoestand) <V 1994-05-11/36, art. 2. 2; Inwerkingtreding : 01-11-1998>

1. In tijd van oorlog of in geval van enig andere algemene noodtoestand, welke het bestaan van het volk bedreigt, kan iedere Hoge Verdragsluitende Partij maatregelen nemen welke afwijken van zijn verplichtingen, ingevolge dit Verdrag, mits deze maatregelen niet verder gaan dan de toestand vereist en niet in strijd zijn met andere verplichtingen welke voortvloeien uit het internationale recht.

2. De voorgaande bepaling wettigt geen enkele afwijking van artikel 2, behalve ingeval van dood als gevolg van geoorloofde oorlogshandelingen, noch van de artikelen 3, 4, eerste lid, en 7.

3. Elke Hoge Verdragsluitende Partij die gebruik maakt van dit recht van afwijking houdt de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa volledig op de hoogte van de genomen maatregelen en van de beweegredenen welke deze hebben ingegeven. Zij moet de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa eveneens verwittigen van de datum waarop deze maatregelen hebben opgehouden van kracht te zijn en de bepalingen van het Verdrag opnieuw volledig worden toegepast.

Voorts kan er alleen maar vastgesteld worden dat het inreisverbod tevens werd gemotiveerd vanuit de hypothese dat de relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner wel waarheidsgetrouw zou zijn. In dat opzicht kan verwezen worden naar de motivering van de bijlage 13sexies. Verzoeker kan aldus niet stellen dat het inreisverbod, en de weigering tot opheffing ervan, in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM.

Artikel 12 van het EVRM beschermt het recht om te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De bestreden beslissing staat er niet aan in de weg dat verzoeker in België het huwelijk treedt na afloop van het inreisverbod – een beslissing die tot nader order geacht wordt rechtmatig in het rechtsverkeer aanwezig te zijn - of na het bekomen van een ontvankelijk en gegrond verzoek tot opheffing ervan.

Aan de voorwaarde van hoogdringendheid is niet voldaan.”

2.2.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de feitelijke omstandigheden in de visumzaak van de Syrische familie waarbij de gezondheidstoestand van de verzoeker sterk achteruitgang of in de visumzaak waarbij de bevalling van de Belgische echtgenote nakende was, onmogelijk kunnen worden gelijkgesteld met de situatie van verzoeker. De situatie van verzoeker is niet dermate uitzonderlijk en hoogdringend als in de hoger aangehaalde zaken, nu verzoeker hoe dan ook kan huwen. Het feit dat verzoeker eventueel een nieuwe huwelijksaangifte zou moeten doen is niet onoverkomelijk. Bovendien is de verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

2.2.2.6. Verzoeker tracht de procedure tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te wenden om op 22 november 2019 zijn huwelijk te kunnen voltrekken. Het gegeven dat hij zijn huwelijk pas op een latere datum zou kunnen voltrekken wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (RvS 4 juni 1998, nr. 74 114). Artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat binnen de dertig dagen uitspraak wordt gedaan over de vordering tot schorsing. Ook al is het een termijn van orde dan nog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de intrekking van het inreisverbod, te laat zou komen, nu hij nog over 5 maanden beschikt om het huwelijk te voltrekken zonder opnieuw een huwelijksaangifte te moeten indienen. Het feit dat verzoeker na deze termijn een nieuwe huwelijksaangifte zou moeten doen is niet onoverkomelijk. In tegenstelling tot het betoog van verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting staat er weldegelijk nog een rechtsmiddel open, met name een gewone vordering tot schorsing, nadat de hoogdringendheid is verworpen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan.

Gelet op het cumulatief karakter van de grondvoorwaarden volstaat deze vaststelling om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Betreffende de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

3.1. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker dat de verwerende partij bij wege van voorlopige maatregel verplicht zou worden om binnen de 5 werkdagen een nieuwe beslissing te nemen inzake de intrekking van het inreisverbod van twee jaar.

3.2. Artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

[...]”.

3.3. Uit deze wetsbepaling blijkt dat de voorlopige maatregelen kunnen worden toegestaan in het kader van het administratief kortgeding indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, wanneer de loutere schorsing van de bestreden beslissing daartoe niet zou volstaan. De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen is een *accessorium* van de vordering tot schorsing, waaruit volgt dat de verwerping van de vordering tot schorsing ook de verwerping van de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen meebrengt.

3.4. Aangezien de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen dient ook de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. MOONEN